

0425 – 25. april

Stå derfor fast i den frihet som Kristus har frigjort oss med, og la dere ikke nok en gang fange under trelldommens åk. Gal 5: 1.

Selv mange oppriktige kristne er fremdeles så uvitende om det åndelige livets virkelighet, at de ikke anser denne formaningen for å ha den helt store betydningen.

De tror dette skriftordet bare avdekker den omtensomme apostelens spesielle omsorg for galaternes ve og vel. Og slik vurderes også en evangelisk forkynner den dag i dag. De forstår ikke at det kan være noen fare for deres åndelige liv, om samvittigheten blir fanget inn under lovens trelldomsåk.

Måtte Gud få vekke alle disse opp fra deres villfarelse! Apostelen har et ganske annet syn på saken. Denne formaningen er svært alvorlig ment fra hans side. Han sier at dersom du mister samvittighetens frihet, og blir fanget under loven, slik at du begynner å bygge opp din rettferdighet gjennom egne gjerninger, eller venter liv og helliggjørelse gjennom lovgjerninger, da er du «trelkvinnens sønn». Og da skal du, etter all din kristelige virksomhet, likevel til slutt drives bort.

Hele vår natur har alltid egenrettferdigheten som mål. Ser alltid på sin egen store betydning, selv i åndelig ting. Denne holdningen skapt gjennom den selvforhudelse slangen fylte mennesket med i syndefallet.

Derfor er det ikke noe som er så helt uakseptabelt for fornuften, og så drepene på hjertet som dette at vi overhodet ikke skulle være dugelige til noe som helst godt. Men som helt fortapte tvert imot skal måtte motta alt som nåde og gave gjennom Kristus.

Da burde også hver og en forstå at faren for å bli fanget under loven, ikke er så ubetydelig som de uforstandige mener.

I tillegg vet vår fiende, djevelen, meget godt at uansett hvor mye han ellers kan gjøre mot oss, har han likevel ikke vunnet noe vesentlig slag så lenge vi ennå får nåde til å bli i troen.

Han vet at først da inntreffer døden, når han lykkes i å føre oss ut fra Kristi kjærlighet til eget strev i lovtrelldom og vantro, så livet i Guds Sønn dør ut. Ja, da inntreffer døden, selv om vi fremdeles fortsetter i det vakreste kristelige liv.

Derfor kan en si at hele djevelens mål dypest sett går ut på å føre oss ut av barnekåret hos Gud, ut av «den frihet som Kristus har frigjort oss til». Og føre oss inn under trelldom og vantro. Det er ikke uten grunn apostelen bruker uttrykket «fanges» – det er en jeger som er ute etter å «fange» oss. Og blir vi først fanget under trelldommens åk, så er vi straks trellet under syndens vesen i hjertet vårt. Ja, under djevelen og døden.

Djevelen kan svært lett føre mindre erfarne kristne inn i denne trelldommen. Bare ved å holde fram for dem at de ennå er syndere, og at Gud hater og fordømmer synden. For her tar han fram to sannheter, men som han misbruker til å føre oss bort fra selve sannheten.

Selv om vi nok kan være rettmessig født på ny, og har en hellig og villig ånd, er alltid det gamle hjertet fylt av all mulig syndens gru som vi fikk ved Adams fall. Og det slår ut i alle mulige retninger. I tanker, følelser, begjær, ord og gjerninger. I treghet til alt godt, likegyldighet overfor Gud og medmennesker, ulyst til Ordet og bønn, syndige tanker osv. Så står Guds ord og fordømmer alt dette. Og jeg ser jeg ikke har mulighet for å frigjøre meg fra det.

Hvordan skal jeg nå kunne tro jeg fremdeles lever under en uavlatelig nåde og vennskap med Gud? Særlig stor blir fristelsen til motløshet og vantro når djevelen holder fram for meg Guds egne ord som synes å fordømme meg.

Først og fremst inneholder jo hele Bibelen en mengde forferdelige trusler mot alle selvsikre ugudelige og hyklere. Verden er jo full av slike, og da må selvsagt Guds ord inneholde mye rettet mot dem.

Men en åndelig, fattig sjel, som tuktes av Ånden, kjenner jo alt ondt i seg, og sier: «Ja, dette passer godt på meg. Jeg er nettopp både selvsikker, ugudelig og en hykler». For alt dette ligger jo i det gamle hjertet. Dette bruker så djevelen til å drepe og knuse min svake tro.

Så vil jo også alle kristne opphøye lovens bud. Jeg skal jo ikke bare kjenne, men også gjøre Guds vilje. Men uansett hvor mye nåden har virket i meg, kan jeg likevel se at jeg fremdeles ikke er i stand til fullkomment å oppfylle Guds bud. Da rammer straks lovens dom samvittigheten min. Å, for en nåde og visdom, – nei, for et Guds under, for en Guds veldige hjelp – vi da trenger, hvis vi skal få bli i en fast tro på Guds nåde!

Her skal det da bli særdeles nødvendig å studere både dypt og grundig hva vi eier i Guds nådepakt: Dette at alle disse dommer og trusler bare er rettet mot dem som lever uten Kristus, eller bare rammer selve synden og det gamle menneske. Men rører absolutt ikke ved selve nådestanden, så lenge jeg er i Kristus.

Gud vil nok med loven straffe og rette på det som er urett i livet mitt. Ja, også med utvortes plager forfølge og døde syndene mine. Men nådestanden betyr at jeg samtidig eier en evig nåde. At Gud bare er vred på min fiende, synden, som også jeg i min ånd hater.

Men hans vrede er ikke rettet mot meg. Jeg er i Kristus fullkomment fri fra all Guds vrede, alle lovens dommer og trusler. Jeg har en evig forlatelse, og er allerede innskrevet i himmelen, som hans barn og arving.

Å, hvor nødvendig det er at vi dypt og grundig tar inn over oss denne forskjellen; at vi bare legger lovens bud og trusler på synden, – men ikke på det tillitsfulle barnekåret, – og beholder vår visshet om den evige nåden i Kristus.

Dette er den rette friheten fra loven.